

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Z.W.
przeciwko „P.” S.A. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 lipca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 20 października 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 20 października 2017 r. powód Z.W. oparł wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wyróżnione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wykazują merytoryczną odrębność. Przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Natomiast przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku,

gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

We wniesionej skardze kasacyjnej skarżący, nie dostrzegając merytorycznej odrębności pomiędzy przesłankami ujętymi w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., łącznie w odniesieniu do tych przesłanek ujmuje uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co godzi we właściwe ujęcie wymogów konstrukcyjnych wniosku, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Poza tym uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest pozbawione cechy abstrakcyjności, która stanowi element konstytuujący właściwie formułowy wniosek o przyjęcie skargi z powołaniem się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Skarżący konstruując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wadliwie bowiem pod względem konstrukcyjnym sprowadza sygnalizowany problem prawny związany z utrzymaniem w mocy skutków prawnych decyzji wydanych przed 1989 r. bezpośrednio do skutków prawnych wynikających z decyzji Naczelnika Gminy K. nr [...] /81 z dnia 19 stycznia 1981 r (s. 2 skargi kasacyjnej). Jednocześnie wskazać należy, że nie może wywołać zamierzonego przez skarżącego skutku w postaci przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie się „na linię orzecniczą Sądu Najwyższego, według której sądy nie powinny być rzecznikami interesów Skarbu Państwa (zwłaszcza interesów źle pojętych)” (s. 7 skargi kasacyjnej) bez jednoczesnego sprecyzowania we wniesionym środku zaskarżenia, w oparciu o jakie (konkretne) orzeczenia Sądu Najwyższego pełnomocnik skarżącego wywodzi przedmiotowe twierdzenie. Należy mieć też na uwadze, że do sygnalizowanego w skardze kasacyjnej problemu prawnego dotyczącego utrzymania w mocy skutków ostatecznych decyzji administracyjnych wydanych m.in. na podstawie art. 35 ust. 1 uchylonej ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości odniósł się szeroko Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 8 kwietnia 2014 r., III CZP 87/13 (OSNC 2014, nr 7-8, poz. 68). W tym więc zakresie nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa wskazanych przez skarżącego ani też nie występuje na tym tle istotne zagadnienie prawne.

W sprawie nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego - na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99, 108 § 1 i 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 21 w zw. z § 15 ust. 1, § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1800 ze zm.).

aj

ał